

KASZAP ISTVÁN ALAPÍTVÁNY

HÍRLEVÉL

2009. június XII. évf. 2. sz. A Kaszap István Alapítvány negyedéves ingyenes kiadványa

„Egész életemet engesztelésül felajánlom Jézus Szentséges Szívének a saját és a többi emberek rettenetes sok bűneiért!”
K. I.

A tartalomból:

- Jézus Szíve 1. old.
- **Hit és erkölcs rovat**
 - Gál Ferenc díszpolgár 1. old.
 - Velem történt - Vágó Mária 2. old.
 - Köszönjük Kaszap István! 3. old.
 - Sorsok találkozása - V. M. 3. old.
 - Hajmáspusztai mozaik 4-6. old.
- **Kulturális rovat** 7. old.
- **Alapítványi hírek** 8. old.

Hit és erkölcs rovat

Gál Ferenc † Rákosmente díszpolgára

2009. június 6-án Alapítványunk tavaly májusban elhunyt elnöke, **Gál Ferenc** kapta meg posztumusz a „Rákosmente díszpolgára” kitüntető címet, mellyel a kerület vezetése azt a több, mint tizennyolc éves áldozatos munkát ismerte el, amelyet szívvel-lélekkel a XVII. kerület rászorulóinak érdekében végzett. **Gál Ferenc** a Kaszap István Alapítvány megálmodója és létrehozója rendíthetetlen hittel, élete utolsó pillanatáig a nélkülözők megsegítésén fáradozott. Elnöksége alatt vált ismertté és elismertté a Kaszap István Alapítvány. A kerület számtalan lakója emlékszik rá hálával és szeretettel, hiszen az ő fáradhatatlan tevékenysége által

jutottak életüket megkönnyítő anyagi és lelki támogatáshoz. A Vigyázó Sándor Művelődési Házban lezajlott ünnepségen meghitt műsorral emlékeztünk rá, melynek keretében fotókat láthattunk egész életéről. Az ünnepségen ott volt

családja: felesége, Erzsike, - aki hű és segítő társa volt nem csak az életben, hanem az alapítvány munkájában is - gyermekei és unokái. A díjat *ifjabb Gál Ferenc* vette át, aki néhány köszönő szót mondott, és felidézte édesapja emlékét. Ez a megtisztelő kitüntetés egyben kötelezi alapítványunkat, hogy Rákosmente rászoruló lakóit - nagycsaládosokat, kisnyugdíjasokat, betegeket - továbbra is a tőlünk telhető legnagyobb odaadással segítsük.

Nagyné Ongjerth Magdolna

A Kaszap István Alapítvány képviselője

Jézus Szíve

Június hagyományosan Jézus Szíve hónapja. Isten ember-szeretetét ünnepeljük, amely a csúcspontját abban érte el, hogy Jézus a végtelen szeretet eszközévé tett emberi szívvel szerette a világot. Jézus kereszten átszúrt szíve a megváltó szeretet szimbóluma. Az egyházi dokumentumok szerint a szív nem pusztán jelképe Jézus szeretetének, hanem valóságos emberségének kifejezése. A Szentírásban és a hagyományban a szív nem lélektani, hanem az egész embert kifejező fogalom. A testben megnyilvánuló személyesség belső központja, ahol a személyes elhatározások és a külső kapcsolatok megszületnek. A szívben nem csak Jézus emberi, hanem istenemeri szeretetének jelképét is látjuk, amely egyszerre tükrözi az Atya iránti és az emberek iránti szeretetet. Ezt ünnepeljük minden első pénteken is. A Jézus Szíve tisztelet megnyilatkozási formái: az engesztelés, a viszontszeretet, Krisztus követése és önmagunk felajánlása. Önmagunk felajánlása minden fáradozásunkkal, munkánkkal, szenvedésünkkel, sikereinkkel, örömeinkkel, szeretetünkkel, egész valónkkal.

Velem történt

Külföldön élő gyerekkori barátnőmmel találkoztam a közelmúltban. E lapok hasábjain már írtam róla nemrégiben: ő a „Röfi”, aki nem hitte el megtérésem valóban hihetetlen és csodálatos történetét... amíg ő maga is meg nem tért. Ez elmélyítette barátságunkat. De sajnos ritkán láthatjuk egymást, a barátság mégis megmaradt. Levelezünk. Megírjuk egymásnak életünk fontosabb eseményeit. Legutóbb arról számoltam be, ami nagyon megviselt: elhelyezték papunkat, akit nagyon szerettünk. Vártam a vigasztaló sorokat, ehelyett egy rövid levelet kaptam. „Sikerült néhány napra hazautazni, személyesen szeretnék valami fontosat elmondani.” Örömmel vártam. Kiderült, hogy mélyen érintette legutóbbi levelem tartalma és úgy érezte, élőszóban kell válaszolnia. Minthogy a mondandója másokat is érinthet, és többeknek vigasztalásul, tanulságul szolgálhat, úgy mondom el, szó szerint, ahogyan ő mondta el nekem:

„ - Nagyon megértem a fájdalmat, a keserőséget, a lázadózt, amiért „elvitték” tőletek azt a lelkipásztort, aki évtizedek alatt a szívetekhez nőtt, akivel szinte családi szeretetközösségben éltetek... Ugyanez történt velem, velünk, a mi egyházközségünkben annak idején, amikor még itthon voltam, és te voltál Dániában. Azóta sem volt alkalmunk hosszabb és mélyebb beszélgetésre, ezért nem tudhatod, hogy ugyanezt a megpróbáltatást mi is átéltük. Két okból nem írtam akkor erről. Egyik: megvolt odakinn a saját, súlyos problémád, nem akartalak terhelni az enyémmel. Azután meg olyan hihetetlen dolog történt velem, amit csak személyesen lehetett volna elmondani. Most én jártam úgy, mint annak idején te, a megtéréseid történetével. Attól tartottam nem fogod elhinni, hogy azt gondold majd, csak kitaláltam az egészet. A szomszédos egyházközségből néha átjárt hozzánk egy fiatal tanárnő, akivel összebárátkoztam. Mise után, a buszra várakozva szoktunk beszélgetni, aztán már össze is jártunk. Gyászos képemet látva, atyánk búcsúztatása után, ezt mondta: - Sajnálom azt a papot, aki ezután idekerül. Semmi nem lesz jó, amit ő tesz, rajta fogjátok leverni a fájdalmatokat...

És így is történt, legalább is, ami engem illet. Odáig mentem az idegenkedésben, hogy elhagytam a hétköznapi misehallgatást. Egyszer-kétszer mégis elmentem, de - szinte akaratlanul - folytak a könnyeim. Végigsírtam a szentmisét. Inkább otthon imádkoztam, lelki könyveket olvastam. És ekkor történt velem az a hihetetlen dolog, amit a Biblia így fejez ki: „...álmot látnak a vének”. Álmomban ott voltam a szentmisén. Csak néhányan voltak a hívek, fele annyian, mint azelőtt. Aztán ők is elmentek. Én még maradtam. Keserű, szomorú szívvel néztem a tabernákulum ajtaját. És ekkor szelíd-szomorú hangon csendes, nagyon halkán ezt hallottam: - Én nem mentem el. Vagy nem énhozzám jöttél? Nem miattam jársz ide?

Zokogva ébredtem.

Ezt akartam elmondani. És azt, hogy ezt soha többé nem felejtsem el.

Barátnőm vallomása megrendített. Hatása felért egy újabb megtéréssel!

Vágó Mária

„Lengyel-magyar két jó barát...”

Április utolsó napjaiban - a Rákospalotai Szent Erzsébet Plébánia szervezésében - zarándok útra indultunk Lengyelországba Zakopane - Stary Sacz - Chestochowa - Krakow - Kalwarya Zebrzydowska - Wadowice célállomásokkal. Az úton szép számmal vettek részt alapítványunk részéről is, alapítók, kurátorok, támogatók, segítők. A szívünket melegítette, ha olyan helyeken jártunk, ahol magyar Árpád-házi szentek emlékére, sírhelyére találtunk, vagy azoknak az időknek a nyomaira, amikor a perszonaluniót alkotva magyar királyok uralkodtak lengyel földön. Igazán otthon éreztük magunkat a magyar alapítású pálos rendiek kolostorának falai között, nemzetünket-népünket felajánlva a - Jasna Gorán - csodatévő Szűzanya képe előtt. A lengyel nép és a lengyel katolikusok máig tartó testvéri szeretetének és megbecsülésének igen nagy bizonyítékát láttuk-éreztük Krakow - Łagiewnikiben, az Isteni irgalmasság templomának altemplomában, ahol megépülhetett a Magyar Szentek kápolnája. Érdemes eltűnődni a látvány előtt, ami a kápolna boltíves mennyezetét körbe futja, művészi mozaikképek formájában. Szentek, boldogok, tiszteletre méltó, példás életű Kárpát-medencében élő elődeink! Nem tagadom, hogy „STEPHANUS KASZAP” mozaik képét szemlélve nem tudtam visszatartani a meghatottság könnyeit.

Ezt a barátságot, azt hiszem, szívesen és büszkén vállaljuk.

Tompa Attiláné

A Kaszap István Alapítvány elnöke

„Nem abban áll a szentség, hogy nincs hibám, hanem hogy nem alkuszom meg gyarlóságaimmal.”

/Kaszap István/

Köszönjük Kaszap István!

A második világháború még javában tombolt. Tragédiák mindenütt. Apák, fiak a harctéren sebesültek meg, vagy haltak el. Itthon sírás és nyomor, bombatámadások, bevetetlen földek. A pénz devalválódott, órák alatt egyhavi munkabérért nem vehettünk egy kiló kenyeret. Az országban rabló cserekereskedelem lett úrrá. Volt olyan szívtelen parasztember, aki három kiló burgonyáért cserébe egy aranygyűrűt kért és kapott. Az éhség, a ruhátlanság és a kegyetlen hideg igen nagy úr, ha együtt jönnek. Azon a télen ez így volt. Annak idején hatalmas telek voltak. Emberek fagytak meg az utcákon a hiányos táplálkozás és öltözék miatt.

Mi édesanyámmal minden este hosszan imádkoztunk, hogy a Jóisten könyörüljön rajtunk. A Jézus szíve litánia után elmondtuk a rózsafüzért és az esti imákat. Édesanyám nagy tisztelője volt *Kaszap Istvánnak*. Többször felkereste a sírját, és ott könyörgött a fronton levő fiáért és a többi nyolc gyermekéért.

Egy téli estén édesanyánk imádkozás közben többször felsóhajtott. Látszott rajta, hogy valami nagyon gyötri anyai szívét, a szokásos imádságok végeztével remegő szájjal és könnyel teli szemmel szól, hogy most térdeljünk le az ágyunk mellé, és imádkozzunk *Kaszap Istvánhoz*, hogy segítsen rajtunk. Végül elmondta, hogy holnaptól fogva semmi enniavalónk nincs. Az ékszerek elfogytak. Üres a kassza, itt a teljes kilátástalanság. Rajtunk csak a Jóisten kegyelme segíthet.

Mi szomorú szívvel vettük tudomásul Édes bejelentését, és letérdelve ágyunk mellett könyörögtünk *Kaszap Istvánhoz* segítségért. Alig kezdtük el az imádságot, valaki erősen megzörgette az utcára néző szobaablakot. Félve kérdeztük:

- Ki az? Erős bariton hangján megszólalt édesapám öccse. Nagykanizsáról jött: „Kaszap István küldött nektek egy kis enniavalót.”

Édesanyámmal és a testvéreimmel sírva borultunk egymás nyakába a nagy öröm miatt. Váratlanul jött a nagy áldás ránk. Megmenekültünk az éhhaláltól. Csak kissé később ocsúdtunk fel, és rohantunk beengedni a vendéget. Dezső bátyám nagy örömmel hozta a kertje terményeit és egy kis zsírt is. Két kezében két hatalmas kosár, tele enniavalóval. A hátán meg az elmaradhatatlan hátizsák, és benne egy demizson bor. Dezső bátyánk jó lelkű ember volt, és mindig vidám. Nagyon szeretett minket, és minden rendes embert. De legjobban, azt hiszem, a saját termésű borát szerette, mert anélkül soha seho-

vá el nem ment. Amikor látta könnyel teli szemünket, és megtudta, hogy percekkel ezelőtt miként kértük *Kaszap István* segítségét, ő maga is könnyekre fakadt. Arca szánakozó komollyá vált, és csak annyit tudott halkán kimondani: a legjobbkor jöttem. Most, évtizedek múltán is nehéz szívvel és könnyes szemmel emlékszem vissza arra az estére, amikor megmenekültünk az éhezés kínjától. Ismételten mondom, mint akkor: **köszönjük Kaszap István!**

Bogáthy András

Pécs

Sorsok találkozása - Szentek utóhatása

...anyám 3 éves volt, amikor *Kaszap István* megszületett.

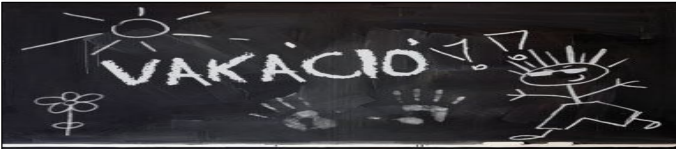
Én 2 éves voltam, amikor meghalt. Ránk hagyva ezt a szép üzenetet: „*ne féljete, mennyei születésnap ez!*”

És most, amikor már magam is az örök élet kapujához közeledem, munkatársa lehetek a *Kaszap István* Alapítvány lapjának! Újságírói hivatásomat időszedve is gyakorolhatom. Ennek különös öröme számomra, hogy azt és úgy írhatom meg, ahogy a szívem diktálja! Aktív koromban erre nem volt lehetőség, legfeljebb áttételesen.

A *Kaszap Istvánról* elnevezett alapítványt létrehozói a nehéz-sorsú emberek megsegítése céljából működtetik lassan húsz esztendeje. A lap az ő áldozatos tevékenységüket tükrözi és soraik a hitet, a reményt és a szeretetet erősíti az olvasókban. *Kaszap István* szelleme így él tovább bennünk és velünk.

Vágó Mária

Alapítványunk az idén is támogatja a plébániai nyári táborokat, igaz kevesebb összeggel, mint tavaly, mivel pályázati és egyéb lehetőségeink minden erőfeszítésünk ellenére egyre szűkülnek. Az alábbi remek írás beszámoló egy tavalyi táborról, mellyel szeretnénk az idei nyár várható kellemes élményeire ráhangolni olvasóinkat, és egyben imádkozunk Kiss Áron atya mielőbbi gyógyulásáért!

Hajmápusztai mozaik

Idén nyáron, Kiss Áron atya vezetésével, Hajmápusztán táboroztak a rákoskeresztúri hittanosok. A hat felejthetetlen nap egy-egy kedves emlékét osztom most meg azokkal, akik nem voltak velünk, illetve ajánlom annak az ötven táborozónak, akinek része volt az önfeledt kikapcsolódásban.

I. nap

Nehéz az indulás. Nem azért, mert a gyerekek könnyes szemmel kapaszkodnak apuciba-anyuciba. Épp ellenkezőleg: a Szent Kereszt templomban megtartott reggeli mise után már az összes táborozó a buszon van, csak épp nem ülő helyzetben, ahogy azt Áron atya már harmadszorra kéri. Zsibongás, terefere hallatszik, valahonnan hátulról egy sétálómagnó hangja üti meg a fületem. Sofőrünk, Gergő és Áron atya erélyes fellépésének köszönhetően végül mindenki megtalálja a kapcsolatot hátsó fele és az ülések közt. A névsorolás után már indulunk is. Lentről heves integetés, viszonzása fentről már kevésbé intenzív. A táborozók már egymással vannak elfoglalva.

Megérkezésünk és helyi vezetőnk, Harsányi Péter Gábor, alias HPG, eligazítása után megkezdődik Hajmápuszta gyarmatosítása. A tűző napon matracokat cipelve tartunk két épület felé, melyekben az elkövetkező egy hétben éjszakai szállást kapunk. Illetve csak azok, akik nem sátorban alszanak. A többséggel együtt Robi, Bence és én sem maradunk sokáig fedél alatt. Miután megszabadultunk nemes terheinktől, értő szemmel (és gyöngyöző homlokkal) felmérjük a terepet, ideális sátorhely után kutatva. Hamarosan meg is találjuk, a tűző naptól védve, három fa árnyékában, egymással szemben állítjuk fel a két sátrat. Keresve sem találhattunk volna jobb helyet. Rögtönzött otthonunk körül gombamód szaporodnak a sátrak. Kivesszük a részünket a fészekrakó programból és a jószomszédi viszony szellemében besegítünk egy-egy lak felállításában. Némelyik egyenesen rezidenciára emlékeztet, tágas előterével és nagy alvófülkéjével. Kényelem ide vagy

oda, hálóhelyünket minden este megosztjuk majd a fűben mászó apróbb és méretesebb bogarakkal, hangyákkal. Szerencsére ezt a lányok még nem tudják. A kis potyautasokkal alváshoz készülődve szembesülünk az elemlámpa fényével. Felvetődik bennem a kérdés, vajon csak hozzánk költöztek-e be, de hamarosan meghallom egy-egy ijedősebb szomszédom jajszavát, majd a „vadászat” zajait, amint a kis sátorban űzik a nem várt vendégeket. Nagyon meleg van még éjszaka is, ezért sokan a szabad ég alatt, a buszon vagy épp függőágyban alszanak.

II. nap

- Hegymászó kötéllel rögzítettem, 90 kilót még simán elbír – nyugtat meg Robi, miközben ismerkedem a föld fölött egy méterrel kifeszített fekvő alkalmatossággal. Bár az előbb kászálódott ki függőágyából, mely ránézésre a kényelem és a biztonság megnyugtató együttesét sugározza, én mégis fenntartásokkal közelítek. A teherbíró képesség végül meggyőző és eldöntöm, teszek egy próbát. Fél perccel később már a földön ülök, a nemesebbik felem kicsit sajog, alattam a földön a függőágy. Szerencsére csak páran látták a kínos pillanatot, ők igyekeznek szánakozó és értetlen arcot vágni, miközben a nevetéssel küszködnek. Az esést megelőző fura hangra gondolok és biztosra veszem, hogy vagy a hegymászó kötelet, vagy ami még rosszabb, a függőágyat szakítottam el. Balsejtelmem szerencsére nem igazolódik be, mint kiderül, csak egy rögzítő csomó oldódott ki, a többi pedig már a gravitáció műve volt. Sokat nem töprenghetünk a már amúgy is megoldódott függőágy-ügyön, hamarosan ugyanis indulunk Zircre, ahol az apátsági templomban szentmisét mutat be Áron atya.

III. nap

- 21-16. Nyertünk! – üti meg a fületem egy örömittas hang. Tápázkodok fel a homokból, de én nem örülök. Kikaptunk, bár becsületesen helyt álltunk, annak ellenére, hogy egyikünk sem tud röplabdázni. A pápai élményfürdő homokján nem is ez számít. Egy pillanatra eltöprengök azon, jó ötlet volt-e lezuhanyozni a nagy meccs előtt, tekintve, hogy nyakig rám tapadt a küzdőtér homokja. Nincs mese, csobbanni kell. Én leginkább egy kis melegvizes ejtőzésre vágyok a nagy küzdelem után, de a többiek célirányosan rohanják meg a legmagasabb vízi csúszdát. Ebből a mókából én sem maradhatok ki. A csúszda szabadesős szakaszán torkomban érzem a gyomromat, de a becsapódás felszabadító érzése mindenért kárpótol. Még egy pár ugyanilyen kör, aztán közösen a nyugalmas ücsörgést és relaxációt kínáló medencék mellett tesszük le voksunkat. Épp azt várjuk, hogy beinduljon a vízforgató rendszer, mikor meglátjuk Tamás atyát, aki aznap látogatott meg minket, nyakában négy-öt kis lurkó kapaszkodik, próbálják a víz alá nyomni. Az önfeledt pancsolás és az atya komoly küzdelme, hogy a víz felett tartsa a gyerkőcöket és

természetesen saját magát is, széles mosolyt csal arcunkra. Úgy döntünk, teszünk mi is egy próbát, megpróbáljuk víz alá vinni az atyát. Nekünk sem sikerül, sőt a végén még mi húzzuk a rövidebbet. A forgatót úgy tűnik nyugdíjazta valaki, ezért másik medence után nézünk, ahol a forró termálvízben nyújtóztatjuk ki fáradt végtagjainkat. Mondanom sem kell, nem így búcsúznak Pápától. Utolsó itt töltött perceinkben is csúszdázunk, míg Áron atya nem szól, hogy indulunk. Aztán még utoljára csúszik egyet. Jól nevelten és engedelmesen követjük példáját.

IV. nap

- Jé, egy imádkozó sáska – mutat a fűbe egy kislány. A táborral szembeni domb tetején vagyunk páran, ide szerveztünk egy rögtönzött kirándulást. Eredetileg sárkányozni jöttünk fel ide, csak azzal nem számoltunk, hogy nem fúj eléggé a szél. Robi ugyan próbálkozott egy darabig, aztán a magas fűben ő is feladta, belátva, ez a sárkány ma nem fog repülni. Meresztgetem a szememet, aztán a fűszálak közt én is kiszúrom a rejtőzködő rovar. Pompás példány, állapítom meg magamban elégedetten, majd azonnal a fényképezőgép után nyúlok és már készülnek is a sztárfotók. Csak hárman maradunk a dombtetőn Egonnal és a botcsinálta modellsáskával, a többiek a tűző nap elől menekülve a tábor felé veszik az irányt. Már fél órája abajgatjuk a szegény párát, aki szemmel láthatólag élvezi a programot, hiszen nem repül el. Két fotó közt felpillantva, lent az úton észrevesszük, amint a buszunk elhúz az úton, távolodva a táortól. Utóbb kiderül, hogy a többiek Csesznekre mentek, megnézni az ottani várromot. Mire leérünk a dombról, térdig vagyunk a bogáncsban, ezért a tóparton ülünk le, itt szabadulunk meg a potyautasoktól. A ragyogó napsütésben a parton nézelődve fújuk ki magunkat. Mikor visszaérünk, a tábor teljesen üres, a konyhában viszont rátalálunk Áron atya anyukájára, aki épp az ebédünket készíti. Krumpolis tészta lesz, mint az illatok elárulják, mi pedig az előző napok tapasztalataiból tudjuk, hogy ez is éppoly finom lesz, mint a borsófőzelék vagy a majonézes krumpoli volt. Nem csalódunk ezúttal sem, mikor a többiek megérkeznek, bőségesen megebédelünk.

Este a vaksötétben, elemlámpáink fényénél egy erdei úton botorkálunk ismeretlen úti célunk felé. Csak annyit tudunk, Áron atyáék meglepetéssel készültek, míg mi Bodajkon strandoltunk. Egy számomra eddig ismeretlen rétre érünk, szinte vágni lehet a ködöt, a távolban feldereng két fényező, arra vesszük az irányt. Áron atya már a tábor tűz meggyújtásán foglalatoskodik, miközben mi polifómokra ülünk körbe. A narancsszín lángok fényénél szentmisét tartunk, majd énekelünk. A szabad ég alatt e kis imádkozó közösségben ülve még közelebb érzem magamat Istenhez. Körbetekintek, a tűznél felderengő társaim arcán ugyanez az érzés tükröződik. Ez az a pillanat, mikor először úgy érzem, összeforrt táborozó közösségünk.

V. nap

- Lemegyek a partra, úgysem mernek hozzámérni – köszön el Bence. Én inkább tisztos távolságból, a fák árnyékából figyelek. Elfáradtam, hisz egész délelőtt lóttunk. Ki légpuskával, ki íjjal, ki számszeríjjal, kinek mi volt kedves. Mindenki próbára tette magát, kicsik-nagyok egyaránt. A bodajki medence széléről a többiek a vízbe ugrálnak. Illetve páran ugrálnak, aki meg nem, azt némi ráhatással, előzékenyen a vízbe segítik. Magyarul szólva bedobják, vagy belökik. Az eseményeket Robi fényképezőgépével örökíti meg a medence széléről. Közelebb megyek én is, de még így is a dobálózás hatókörén kívül maradok. Robi szól, hogy fogjam meg a gépét, mert meg szeretne fürdetni valakit. Végzetes hibát követ el. A gép átadásának pillanatában Áron atya és Gergő közös erővel lebirkozzák és a vízbe hajítják. Okulva példájából nyakamba akasztom a gépet és eldöntöm, semmilyen indokkal nem adom ki a kezeim közül. Nem mintha bárki is kérné, mindenki a másikkal és a saját biztonságával van elfoglalva. Gyors kattintásokkal örökítem meg az örömteli csobbanásokat a végső, együttes ugrás pillanatáig. Mondanom sem kell, hogy Bencét is megúsztatják, ezt a pillanatot is lelkesen lencsevégre kapom. Robi integet felém, jelezve, hogy indulunk, de gyanúsán a medence szélén áll és még elvétve látok dobálózókat. Épp ezért kerülővel közelítek, nehogy az utolsó pillanatban megmerítsenek a hideg vízben. Óvatosságom, mint kiderül, alaptalan, összepakolunk és elindulunk a tábor felé.

Ha azt mondtam, Bodajkra már fáradtan érkezünk meg, ez hatványozottan igaz a hajmáspusztai hazatérésre. A társaság legalább fele már a buszon elalszik, de a vacsora hírére még a lefelcsigázottabbak is azonnal felébrednek. Estebédünk végeztével szentmisét tartunk az istállóban, ismét előkerülnek a tegnapi ismerős polifómok. Csendesen elmélkedünk Áron atya prédikációja alatt, mindenki számot vet az előző pár nap emlékeivel.

Hallgatásunkban a természet nem osztozik. Már süvítő szélben térünk vissza a sátrakhoz, azon gondolkodva, az utolsó este alkalmából járni kellene egyet a környéken. Az éjjeli sétára magunkkal visszük a fényképezőgépet is, vilámra vadászni, kevés sikerrel, bár a távolból már mennydörgés robaja hallatszik. Most vagy soha, ha tegnap nem sikerült a sárkányozás, ma a viharos szélben biztos menni fog. Csak páran – Daniella, Norbi, Robi, Bence és jómagam – vállalkozunk arra, hogy a közeli dombra felmenjünk. Pazarul szárnyal a sárkány, bár a sötétben már alig látjuk és mi tagadás, eléggé fázunk a szélben. Nyugovóra térés előtt még meg kell nyugtatnunk a táborozó apróságokat, hogy nem kapja fel őket a szél sátrastul. Biztos,

ami biztos, megigazítjuk a cölöpöket, aztán a fásasztó nap nyomán hamar elalszunk.

VI. nap

Egész jól megúsztuk az éjszakai vihart, állapítom meg, mikor kinézek a sátramból reggel. Érezhetően hűvösebb van, de szerencsére nem esett. Nagy a csend, a szomszédság nagy része egy éjszaka erejéig kibérelte a buszt. Reggeli után már nem maradunk sokáig, páran még lovagolnak, aztán búcsúzóul csoportképeket készítenek. A szomorú idő sem szegheti kedvünk, mindenki mosolyog, mint a vadalma, egészen az elindulás pillanatáig. Könnyes szempárok búcsúznak HPG-től, Danitól és a hajmáspusztai tanyától. Az itt maradók még integetve követik a buszt egy ideig HPG kocsiján, aztán őket is magunk mögött hagyjuk és immár végérvényesen távolodunk a tábortól.

Szombat este 7 óra 2 perc. Gergő betolatja a buszt a Szent Pál templom udvarára. Áron atya már délelőtt elindult, hiszen ő celebrálja a 7 órás misét. Megvár minket, de azért nem árt sietni. Gyorsan leszállunk, Péter vezetésével a ministránsok eltűnnek a sekrestyében, mi pedig a főbejáraton lépünk a templomba. Az első padosorokat foglaljuk el. Mindenki mosolyog körülöttem, senkin sem látszik, hogy két és fél órát zötykölődött a buszon. Miközben azon merengek, mit is adott nekem ez a tábor a Miatyánkot kezdi mondani a közösség. A mellettem álló megfogja bal kezemet, én jobbjomat nyújtom szomszédom felé. Láncban állva imádkozzuk végig az Úr imáját, ezzel pecsételve meg az együtt töltött közös hét emlékeit. Az ima lélekben visszarepít a Szent Kereszt templomba, Zircre, Hajmáspusztára a ködös rétre és a gyéren megvilágított istállóba. Egyszerre rohannak meg az emlékek, amiből a kézrázás ránt vissza a jelenbe. A tábornak vége, de köztünk egy olyan spirituális kötelék alakult ki, mely soha nem bomlik már fel.

Köszönetnyilvánítás:

Köszönettel tartozunk mindenkinek előtt Kiss Áron atyának és Harsányi Péter Gábornak, akik 6 napig apánk helyett apáink voltak és erejükön felül teljesítve mindig újabb és újabb, színesebbnél színesebb programokkal leptek meg minket. Anyukánkat sem hiányoltuk (nagyon), Áron atya édesanyja, Magdi néni mindig gondoskodott róla, hogy tele legyen a bendőnk. Nagyon hálásak vagyunk neki is. Nagyon örültünk új plébánosunk, Tamás atya látogatásának, legalább egy kicsit meg tudtunk ismerkedni. Szintén köszönjük Áron atya testvérének, „Jolánnak”, hogy elkísért minket a kirándulásokra, illetve, hogy besegített egy-egy kelleetlenkedő vízbe lökésénél. Rajtuk kívül köszönetet szeretnék mondani szervezőtársainknak,

mindenekelőtt sofőrünknek, Gergőnek, hogy legalább fél sze-me akkor is az úton volt, mikor egy kis lurkó csimpaszkodott a nyakában. Köszönjük Péternek a számszerij mintegy 157 alkalommal történő felhúzását (számoltam ám!) és gondos betöltését, ezt a teljesítményt a középkori harcmeszkőn is megirigyelték volna. Köszönet Robinak a sátorállításban nyújtott kiemelkedő teljesítményért, a jobbnál jobb fényképekért, illetve az utolérhetetlen, „elnyűhetetlen” függőágyért.

Köszönöm minden táborozónak, hogy Veletek tölthettem ezt az egy hetet, remélem írásommal sikerült felelevenítenem a hajmáspusztai emlékeket. Jövőre találkozunk! Sziasztok!

Dávid Csaba

Bár a gyermekek csak népességünk 25%-át teszik ki, de jövőnk 100%-át jelentik.

∞

Ne feledjük: a Földet nem örökségül kaptuk, hanem gyermekeinktől kölcsönöztük.

∞

A fiatalság nevelésénél nem a mennyiség számít! Nem liszteszsák, hogy megtömjék, hanem fáklya, hogy meggyújtsák, hogy világítson!

Kulturális rovat

Martinusz Róbert

Istennek

Istenem, Istenem
minden nap légy
velem!

Te vagy velem
reggeltől estig,
első tettemtől
az utolsóig.

Kinek lába sántít,
azt mondom:
Isten meggyógyít!

/Ezt a verset a Pál Apostol Katolikus Általános Iskola 3. a. osztályos tanulója írta/

Henri Boulad S.J.

„Csak a szívével lát jól az ember”

/részlet/

Képzeljünk el egy orvost, aki nyomára akar jönni az ember titkának, de úgy, hogy megnyitja a koponyáját. Azt mondja: „Az ember agyvelejében van az érték, ez a lényeges, mert a gondolat a legértékesebb az emberben. Fölboncolom az agyat és megtalálom a gondolatot.” De valójában mit talál? Egymásba kapaszkodó sejtek, idegvezetékek és véredények rendkívül finom hálózatát. A gondolatot nem találja, mert ez ugyan a lényeges az ember fejében, de láthatatlan.

A gondolatok micsoda tömege rejtőzik az agyban! Az érzelmeknek gazdagsága, mely egy ember szívében megbújik! Az öröm, amely reggelente csaknem szétveti a szívünket, és az a szenvedés, amely egy-egy este csaknem megfojt! Egy fiatal lánynak, vagy fiatalember-

nek a bolond álmai! Ez mind túl van a láthatón és foghatón, láthatatlan marad és a világ egyetlen orvosa sem jut el az ember lényegéhez. Egy ember szerelme, öröme, vagy tragédiája csak egy bizonyos látásmód előtt tárul föl.

Fésűs Éva

Ha...

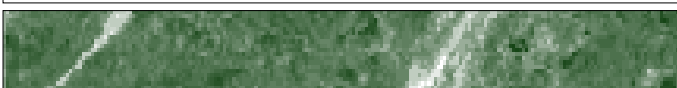
Ha visszavarnád a letépett gombot
és összeöntenéd, ami szakadni kezdett,
ha belátnád, hogy ideje levetned
hamis gyöngyökkel díszített ruhádat
s a büszkénlépő cipőt is lerúgnád,
amiben eltitkoltan fáj a lábad,
ha nem panaszkodnál újra és újra,
hogy napról-napra kevesebbre futja,
mert jóságodból hitvány emberekre
áldoztál könnyelműen túl sokat,
ha csípéseid nyomát kenegetve
kihúznád a saját fullánkodat,
ha nem mindig a hegy csúcsát csodálnád,
amit a nap vakító fénybe vont,
de észrevennéd a riadt bogárkát
a lábad előtt, nehogy eltaposd,
ha ékes tollú madarak helyett
a tenyeredből egyszer megetetnél
egy ázott verebet,
ha időnként a füled is befognád,
hogy annyi bolondító zaj után
meghallgasd a csend mondanivalóját,
ha egyszer végigálmodnál egy álmot
és elhinnéd a hihetlent,
ha arra nevetnél, aki veled van
és nem az után néznél, aki elment,
ha elfogadnád tövissel a rózsát
és feltétel nélkül szeretni mernél,
milyen boldog lenné!

KASZAP ISTVÁN (1916-1935)

Pajkos gyermekkor után mély és bámulatos akaratérő jellemezte a ciszterci diákot. Kemény kitartással közepekből színjeles tanulóvá küzdötte fel magát. Kitűnő tornász, 17 évesen a Dunántúl ifjúsági bajnoka. Buzgó cserkész, hűséges kongreganista. Szerzetesi életét a Manrézában hősiés odaadással kezdte. Sokat elmélkedett Jézus szenvedéseiről, és a bűnösökért *engesztelő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének*. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégevel) az örök élet kapujában felírta búcsúszavait: „*Ne sírjatok, mennyei születésnap ez*”. Azóta is mind többen kéri bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő imameghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

telő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégevel) az örök élet kapujában felírta búcsúszavait: „*Ne sírjatok, mennyei születésnap ez*”. Azóta is mind többen kéri bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő imameghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

Alapítványi hírek

Tavaszi ruhavásár

Május 9-12 között megtartottuk tavaszi ruhavásárunkat az osztrák stockeraui egyházközség karitás szervezetének áprilisban érkezett adományából.

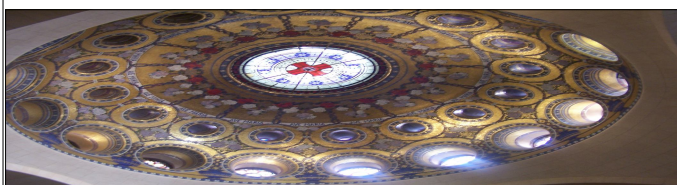
Öröm volt nézni-látni a „vásári forgatagot” a Péceli út nagytermében. Több, mint 100 család élvezhette a türelemmel válogató anyukák, nagymamák munkájának eredményét. Akadt azért türelmes apuka is! Az akcióban résztvevők adományát ezúton is nagyon-nagyon köszönjük, Isten fizesse meg Nekik százszorosán!

Terveink szerint október közepén ismét várjuk az érdeklődőket szeretettel és sok új holmival.

Zarándoklat

2009. október 3-4-én tervezzük hagyományos zarándok utunkat Sárospatak - Sátoraljaújhely - Gönc - Kassa - Vizsoly érintésével. Az eddigiekkel ellentétben idén két napos lesz az út. Mivel a szervezés még tart, reméljük, hogy az itt közölt adatok már nem fognak változni.

Ereklye

Májusban *Kakuszi Sándorné, Anna néni* alapítványunknak ajándékozta az 1942-ben kiadott *Endrődy László S. J.: „Szeretettel és szenvedéssel”* című könyvét, amelynek alcíme: *Kilenced a lelki előhaladásra Isten szolgája Kaszap István példája nyomán*. A kis könyvecskéhez annak idején egy ereklyét, nevezetesen *Kaszap István* ruhájának egy darabkáját is mellékeltek. *Anna néni* megtisztelő felajánlása nyomán immáron a könyv és az ereklye is az alapítványunk munkáját segíti, további lelki erősítést ad nekünk.

Minden kedves olvasónknak áldott,
testben és lélekben megrfrissítő nyarat kívánunk!

Kérjük, hogy akiknek módjukban áll a jövőben is segítsék rajtunk keresztül a kerület rászoruló családjait és gyermekeit anyagi támogatásukkal, illetve adójuk 1%-val!

Ehhez szükséges legfontosabb adataink:

Adószámunk: 19652502 - 1 - 42

Nevünk: Kaszap István Alapítvány

Kaszap István Hírlevél kiadója:
Kaszap István Alapítvány kuratóriuma
Megjelenik negyedévente
E-mail cím: postmaster@kaszapi.t-online.hu
Honlap: www.kaszap.ini.hu
A szerkesztő e-mail címe: torba@freemail.hu